

Dixie Talks - Sweden

1) Musk(r)at Ramble, 2) St Louis Blues, 3) Cornet Chop Suey, 4) West End Blues, 5) Potato Head Blues, 6) What a friend we have in Jesus, 7) Tishomingo Blues, 8) Jeepers Creepers, 9) Moonglow, 10) Buddy's Habit(s), 11) Georgia on my mind, 12) Alice Blue Gown, 13) Absolutely positively, 14) C'est si bon, 15) New Orleans, 16) Fat Mammy Brown, 17) Mame, 18) L B Blues.

Egen prod/TID: 67 min ca. Insp i Karlskoga den 25-27 nov 2011.

Pelle Andersson, Lennart Axelsson (2, 4, 5, 6, 8, 10, 12, 15-18) tp, Kalle Ohlson kl, Benny Lawin tb, sop, vo (13), B G Augustini ban, vo (7), MickeHagberg b, Mats Eriksson dm, Elisabeth Vallhagen vo (2, 6, 8, 11, 14, 16, 17).

Dessa närkingar har glatt lyssnarna på Tradjazzens Vänners/Klassisk Jazz' årliga tävlingar i Stockholm vid flera tillfällen, med "rimliga" framgångar men ständig publiksuccé. De hör hemma i Lekeberg, ett ortnamn vi minns från folkvisan "I bugande böljor gå rågfält och vete ...". Men hör vi "folkvisetoner" här, hör dessa hemma i New Orleans med vidsträckt omnejd. Gänget vet vad de sysslar med. Vilket framgår av CD:n, vars häfte är föredömligt pryddigt med gott om fakta, kommentarer till melodierna m m. Bandets "featured" medlemmar, hr Axelsson och lady Vallhagen, består extra porträtt. Andra band i stilen må fira 50- och 60-årsjubileer; Dixie Talks bildades i december 2007, men sannerligen om de är några grönöglingar i stilen.

Lennart Axelsson har årtionden av karriär på kontinenten bakom sig, med polare som Henry Mancini och Michel Legrand, i band som James Lasts samt ett schweiziskt och ett nordtyskt radioband för att sluta som professor i improvisation vid Akademin i Hamburg innan det bar hem till Tryggeboda i Lekebergs socken. Man tror att ordinarie trumpetaren Pelle skulle vara chockad av "konkurrensen"; långt därifrån: klös, rörlighet, register och idérikedom är desamma hos de båda gentlemännen. Och kamraterna håller standarden. Vi riktar fladdrande öron mot Lekeberg.

1) Chockstart: efter ett kort studiosnack och en kul banjointrod bryter stämsång a cappella (!) ut. Kompet kommer in, diskret, i andratemat, de tre blåsarna solar, utmärkt, i varsitt chorus på förstatemat.

2) Rumbakomp på molltemat, följt av två trumpet-, en klarinett-12:a. Så gör Elisabeth entré med molltemat och tre riviga blueschorus, allt med grann trumpetobligat.

3) Så gör Axelsson entré på allvar på bästa Armstrong-humöret. Klarinett- och tromboninsatser hinns med, codan är repris på den "klassiska" introducen.

4) "Bästa Armstrong-humöret", som sagt; vi har nog aldrig hört den knepiga introducen spelas bättre à la Louis. Benny kan sin Fred Robinson, Kalles två chorus genomförs lyriskt utan Jimmy Strong-imitation, slutchoruset med coda klingar "som det skall".

5) Axelsson håller sin Armstrong vid liv. Tempot är utmärkt. Förebilden plankas inte men återges respektfullt.

6) Hymnen (från 1855, får vi veta) spelas så stilla och lyriskt av klarinetten, innan Elisabeth tar över med genuin gospelsång i raskt tempo, med fin blåsobligat (två trumpet, ett stänk klarinett). Ett trumpetchorus bjuder på "gängse" ös innan Elisabeth för stycket till punkt.

7) Det var faktiskt Spencer Williams som tillägnade denna lilla Mississippi-by (ca 400 invånare, invid Alabamas gräns) melodin. Banjo-Augustini sjunger trevligt två chorus med klarinett- och trumpetsolon däremellan. Kalle hälsar någon gång till George

Lewis. Men i häftet refereras till Chris Barber.

8) Två trumpeteter svarar för leaden, en solotrumpet tar hand om ett chorus, klarinett, bas och banjo pryder soloraden. I häftet nämns melodin på ett par rader under West End Blues. Vi har för oss att titelnamnet (ungefär slang för "Jisses!") återfinns på en häst i Bröderna Marx-filmen En dag på kapplöpningarna.

9) Medium slow, snyggt arr. Ett och ett halvt pryddigt sångchorus, med åtta takter klarinett- resp trumpetsolon däremellan.

10) "Efter boken", väklingande, trumpet- och banjosolon på tredjetemat, varierande "temaordning". Fint spel. Men i häftet blandas Buddy Bolden (!) in i titelsammanhanget. Pulsen har berättat det förr: Buddy Gross (bassax, tuba) i Jimmy Wades band i Chicago på tidigt 20-tal var en flitig ölkonsument, även på scenen, vilket ledde till att han ofta tvangs rusa ner från estraden och uppsöka muggen. Hans bandkollega Arnett Nelson (klarinet) tillägnade Buddy och hans (o)vana (habit) den trevliga melodin.

11) Slow, med känsla i Elisabeths pipa (1½ chorus) med 16 tacters solon för trumpet, klarinett och sopransax (basun-Benny har flexibel embouchure).

12) "I min blommiga blå krinolin" inleds vederbörligen i 3/4-takt innan det bär av med raska "swing-tag" och hela solochorus för klarinett och trumpet. I häftet bjuds på skönt "onödigt vetande": "Alice blue" var en nyans av azurblått, som älskades av Alice Longworth Roosevelt, dotter till president Teddy, och blev "innefärg". Melodin dök upp i musiken Irene på Broadway år 1919. Får vi veta. Härligt! Och visst kommer tretakten tillbaka fyra takter i änden på denna svängiga version. Kul.

13) "Borttappad" i häftet är denna trivsamma okändis, som sjungs sympatiskt av Benny (ånyo 1½ chorus med mellankommande solon, även av Bennys trombon.

14) Lite raskare än "vanligt", och med en rent sensationell sånginsats av Elisabeth: det blixtrar om hennes perfekta franska, med tungrots-r och Piaf-vibrato. På en extra "fransk" insats bjuder Benny med ett helt chorus på sopransaxen, utan "Bechet-plank" men ändå.

15) Vi anar att professorn emeritus Axelsson tar hand om lejonparten av Hoagy Carmichaels lätt Bobby Hackett-förknippade ballad, med stilig orkesterobligat. Kalle ödelägger knappast sitt klarinettchorus.

16) Djärvt att ta sig detta helt Povel/Brita-förknippade nummer. Nå, de nämnda skulle ha applåderat både Elisabeth och bandet; detta är utmärkt. Efter ett orkesterchorus bär det upp ett halvt tonsteg. Proffsig!

17) Filmmusikal-trallen (även Louis A har sjungit den) sjungs trevligt av Elisabeth med rivigt stöd av bandet och tonartsbyte då det drar sig mot final.

18) Lovande introd för trummor/orkester innan det bär iväg i en 12-tacters riffstump av Johnny Hodges, med solon av blåsarna och basen. Vem "L B" är/var berättas inte; vi gissar på Hodges-kollegan Lawrence Brown, även om Benny nöjer sig med 12 takter basunsolo. En svängig final är det.

Grabbarna och damen från Fallhyttan, Tryggeboda och Gryt i Lekeberg ... svänger det inte genast om ortnamnen, så lyss och lär om. You'll be surprised! Och återkommer gänget tilljazztävlingen, får jury och publik verkliga spetsa öronen.

Blygsamt nämner man inte var CD:n anskaffas. Men kalleliv@spray.se är en rekommendabel adress, liksom www.dixietalks.se - priset är 100 Kr.